

A MI SZINHÁZUNK

76. SZÁM

JÉZUS ÚR APRÓDJA

VALLÁSOS SZÍNmű SZENT IMRE ÉLETÉBŐL
EGY ELŐJÁTÉKBAN ÉS KÉT FELVONÁSBAN

ÍRTA

NAGYKÉRY MÁRIA

RÁKOSPALOTA
DON BOSCO SZALÉZI MŰVEI

LEÁNYSZÍNPAD

A MI SZINHÁZUNK
LXXVI.

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA, RÁKOSPALOTA
1 9 3 0

JÉZUS ÚR APRÓDJA

VALLÁSOS SZINMŰ SZENT IMRE ÉLETÉBŐL
1 ELŐJÁTÉKBAN ÉS 2 FELVONÁSBAN

ÍRTA

NAGYKÉRY MÁRIA

DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA

S Z E M É L Y E K :

HUNGÁRIA,
 BÖSKE,
 GIZELLA,
 VILMA,
 MÁRIA,
 ILONA,
 RÓZSI,

} 10—12 éves leányok

ISTVÁN, király
 GIZELLA, királyné
 IMRE, 12 éves }
 HEDVIG, 10 éves } gyermekei
 GELLÉRT, atya
 ENDRE, 12 éves }
 BÉLA, 10 éves } Szár László fiai
 LEVENTE, 8 éves }
 KAROLT, (Erzsébet) Bajna vezér leánya 10 éves
 ANNA, 12 éves }
 KUNIGUNDA, 11 éves } ispánlányok
 JOLÁNTA, 10 éves }
 ÁGOTA, Imre és Hedvig dajkája
 APRÓD, 14 éves fiú
 IMRE, 15—16 éves korában
 HEDVIG, 13—14 éves „
 ERZSÉBET, 13—14 éves „
 GYÖRGY, Imre fegyverhordozója, 16 éves
 PARASZTASSZONY
 BETEG ASSZONY
 POLGÁRSSZONY
 DORKA, Karolt dajkája
 BAJNA, vezér
 HUBA,
 KEVE,
 ETHE,
 BEKE,

} pogány vitézek

1. VITÉZ
 2. VITÉZ

ELŐJÁTÉK

Szín: Boltozatos terem. Hátul mennyezetes, aranyos trón. Mellette két alabárdos leeresztett karddal.

HUNGÁRIA *(a trónon ül, mellette állnak kétoldalt magyarruhás kislányok).* —

Mi a kívánságtok, én édes véreim?

Lelkemből-lelkedzett, magyar gyermekeim?

BÖSKE. —

Hungária anyánk, nagy a mi kérésünk,
E szörnyű világban mutass utat nekünk!
Merre haladjon a szegény magyar gyermek,
Kinek a nyomában vívja meg az eget?
Kinek a nyomában tegye ismét naggyá?
Leromlott hazáját, mint teremtsé újjá?

VILMA. —

Lásd, a magyar címert rútul összetörték,
Édes hazánk fáját gonoszul megtépték,
Ott áll díztelenül, csonka törzsét nyujtja
Feléd, oh jó anyánk, kegyes Hungária!

GIZI. —

Magyar népünk hite régen porban hever,
Hazaszeretettől sem lángol a kebel.
Összerongyolódott Máriás-zászlója,
Balszerencséjében Asszonya nem óvja!

MÁRIA. —

Nem halad, nem tapos eleink nyomában.
 Új pogány szellem leng István országában,
 Nem kell neki egyéb, csak a puha élet,
 Jókedvre nem harctól, tüzes bortól éled.

ILONA. —

Magyar nő sem lángol édes hazájáért,
 Eladja a honát világ divatjáért.
 Szerénység, munkásság nem az étellel,
 Hiúság mérgével csordultig a lelke.

RÓZSI. —

Merre is haladjunk, hogyan, mit csináljunk,
 Ki legyen minékünk vezérlő csillagunk,
 Ez úttalan úton? Hogy el ne pusztuljunk,
 Vérzőszívű anyánk tehozzád fordulunk!

HUNGÁRIA. —

Én édes véreim, magyar gyermekeim,
 Nektek nyujtom jobbom, ti vagytok kincseim!
 Fönt, az égben ragyog ékes, magyar csillag,
 Tekintsetek reá, titeket el nem hagy!
 900 év óta sugározza fényét,
 Világítja nektek a sötétség éjét,
 Megkérem az Istent, mennybéli atyátok,
 Liliomos Imre életét lássátok.
 Tőle tanuljatok igaz jámborságot,
 Mindaz, amit nektek örökségül hagyott.
 . . . Mennybéli Nagyisten tekints gyermekidre,
 Lobogjon lelkükben Szent Imre szelleme.
 Hadd legyenek ők is csillagok az éjben,
 Hadd legyenek ők is virágok a kertben.
 Teremtsék meg újból Nagymagyarországot,

Mit a zord erőszak darabokra vágott ;
Porbaomlott hitük emeljék fel újra,
Lobogjon előttük Mária zászlója !
Jöjjetek véreim és íme lássátok,
Gyönyörű álmra fejetek hajtsátok!

FÜGGÖNY

ELSŐ FELVONÁS

Szin: Romanstilú, boltíves terem az esztergomi várban.

1. J E L E N E T

A HAT MAGYAR LEÁNY.

VILMA (*dörzsöli a szemét*). — Ébren vagyok vagy álmodom? Hova tévedtünk?

RÓZSI. — Bizony nem tudom!

BÖSKE. — Milyen sötét szoba! Én már félek!

GIZI. — Mily nagy egyszerűség, tükörnek se híre, se hamva!

BÖSKE. — Tudjátok, hol vagyunk? Szent István várában.

MÁRIA. — Csakugyan, hisz Hungária anyánk hozott ide bennünket!

ILONA. — Én nagyon félek, menjünk haza!

HUNGÁRIA (*balról*). — Bohó gyermekek, ne féljete! Az Isten malasztja veletek! Látni fogjátok Imre herceg ifjúkorát, hogy megtanuljátok az ősi magyar erényeket . . . Jöjjetek utánam, alkalmas helyre viszlek titeket, majd onnan zavartalanul nézhetitek a régi eseményeket (*a gyermekek Hungáriával balra el*).

2. J E L E N E T

IMRE, ENDRE, BÉLA, HEDVIG, ANNA,
KUNIGUNDA (*jobbról*).

ENDRE (*beszalad*) — Siessetek, alig várom már, hogy játszunk!

BÉLA (*szaladva*). — Úgy jönnek, mint a vénasszonyok! Persze, Imre ünnepies lassúsággal jár, már is azt hiszi, hogy ő a király! (*Imre s leányok bejönnek*). Végre-valahára itt vagytok! Gyorsan játszunk!

IMRE. — Testvéreim, előbb imádkozzunk!

ENDRE (*méltatlankodva*). — Te királynak készülsz? Pap lesz belőled!

HEDVIG. — Bizony imádkozzunk, mert csak így száll ránk a Jézus úr áldása!

IMRE (*letérdel utána a többiek is*).

Uramisten, áldj meg minket,
Óvd meg ifjú életünket!
Távoztasd a gonoszt tőlünk,
Segíts meg, hogy ne vétkezzünk!
Boldogasszony, szeress minket,
Jézus úrhoz vidd lelkünket!

BÉLA. — Már játszhatunk!

ENDRE. — Játszunk királyosdit!

BÉLA. — Imre legyen a király!

IMRE. — Béla, most rajtad a sor, hadd legyen én vitéz.

ANNA. — Nem, nem, Imre legyen a király!

MIND. — Éljen a király!

HEDVIG. — Ültessük le a királyurat (*egy támlásszéket visz Hedvig, Imrének*).

KUNIGUNDA. — Nem járja, hogy a királynak nincs kormánypálcája! *(körülnéz, s fölkapja az egyik padon heverő liliomszálat, Imre kezébe adja)*. Király úr, itt a kormánypálcád!

BÉLA. — Éljen a király!

MIND. — Éljen a király!

BÉLA. — Jertek lányok, táncoljunk a király úrnak! *(eljárják az igen ismert magyar kettősnek egy-két figuráját lassú tempóban. Utána mind meghajolnak a király felé)*.

IMRE *(méltósággal)*. — Atyámfiai, szép volt a táncotok, de most már lássunk az országos dolgok végzéséhez!

BÉLA. — Úgy van király! *(a gyermekek félrehúzódnak, kivéve Imrét, néhány pillanatig tanácskoznak, Endre megragadja Kunigundát s Imre elé hurcolja)*.

ENDRE. — Uram, király, ez az asszony gonosz varázslónő, boszorkánykonyhája van. Ráolvasással gyógyítja a betegeket! Seprűn lovagol. Büntesd meg!

KUNIGUNDA *(könyörögve)*. — Kegyelmezz, nagyúr, nem vagyok boszorkány, seprűn sem lovagolok; csak az a vétkem, hogy holdtöltekor csinálom a gyógyító irt, mert akkor az öregisten belemártja a szakállát, s ezért gyógyulnak meg a betegek.

IMRE. — Keresztény leányzó vagy te?

KUNIGUNDA. — Igen, uram.

IMRE *(szigorúan)*. — Miért babonáskodsz tehát? Jézus úr nevében gyógyítsd betegeidet! Tudod-e, hogy öregisten nincsen? *(Endréhez)*. Vigyétek, egy napig böjtöljön kenyéren és vizen, s térdenállva kérje Jézus úr bocsánatát!

BÉLA. — Büntesd meg szigorúbban!

ANNA. — Vágasd le a haját!

KUNIGUNDA (*letérdel*). — Uram, király, könyörülj rajtam, s ne vágasd le asszonyi ékességemet! Atyám-fiai megvetnek majd!

IMRE. — Megígéred-e, hogy nem babonáskodol többé?

KUNIGUNDA. — Igen, uram.

IMRE. — Bőjtölj tehát egy napig és menj békével!

KUNIGUNDA. — Áldjon meg, nagyuram, Jézus úr! Köszönöm jószágodat! (*elvezetik. A gyermekek most Endrét hozzák megkötözve Imre elé*).

BÉLA. — Király úr, itt a fogoly besenyő vezér, mit csináljunk vele? A csatában sok jó magyar vitéznek levágta a fejét!

IMRE. — Atyámfiai, mivel büntessük meg?

ANNA. — Vesd börtönbe!

HEDVIG. — Egy napig bőjtöljön kenyéren és vizen!

BÉLA. — Akasztasd föl! (*Imre hallgat*).

ENDRE (*kevélyen*). — Ne gondold, hogy félek tőled, király! Szabj rám büntetést, egy szemrebbenés nélkül kiállom!

BÉLA. — Uram, király, tépesd ki nyelvét e vakmerő vezérnek!

IMRE. — Atyámfiai, kegyelmet adunk neki! Oldjátok meg kötelékeit! Csak azt ígérd meg, (*Endréhez*) hogy soha többé nem háborgatsz minket!

ENDRE (*haragosan*). — Még a játékban is gyáva vagy? Itélj halálra, tolasd ki a szemem! De ne légy nyúl-szívű!

IMRE (*Bélához határozottan*). — Vitéz, oldd meg kötelékeit!

BÉLA. — De uram, a farkast ne bocsásd szabadon!

Bennünket is fölfal. Én nem oldom meg kötelékeit!

HEDVIG. — Király, légy erősebb!

ANNA. — Vesd börtönbe!

IMRE (*méltósággal*). — Ki parancsol itt? Nemde, én vagyok a király!

ENDRE (*megvetéssel*). — Gyáva, gyáva!

IMRE (*megérinti a liliummal Endre kezét a kötelék lehull*). — Menj vezér! Jézus úr nevében szabadon bocsátalak! (*Imre hálasan tekint az égre*) Köszönöm, Jézus úr, megmutattad, hogy még játékból sem szereted a kegyetlenkedést, irgalmasság a Te jelszavad! (*a gyermekek meglepődnek*).

ENDRE (*ijedten*). — Ki vagy te, Imre?

IMRE (*szerényen*). — Jézus úr apródja!

3. J E L E N E T

Előbbiek, LEVENTE.

LEVENTE. — Csakhogy megtaláltalak titeket, megmutatom nektek, mennyi zsákmányom van!

BÉLA. — Hány madarat lőttél?

LEVENTE (*büszkén*). — Tízet.

IMRE (*szomorúan*). — Atyámfia, miért bántod Isten kedves teremtményeit, az erdő dalosait?

LEVENTE (*kérkedve*). — Mert kedvem tartja! Az én apám nem jámbor pap, mint a tied, szeretett vadászni. Tőle tanultam.

IMRE. — Testvér, ne bántsd jó atyámat! Azt hiszed, hogy ő nem szeret vadászni! Tegnap napszálltkor

jött haza a pilisi erdőből. Elejtett két hatalmas szarvast.

LEVENTE. — Jertek a zsákmány megtekintésére, Imre úr maradhat!

HEDVIG (*átkarolja bátyját*). — Bátyám, ne szomorodj! Levente félig pogány még, rossz szokásait nem tudja egyszerre letvetni.

IMRE. — Nem szeretem a kegyetlenkedést, nem szeretem, ha oktanul kioltják az állatok életét! (*kiabálás, csicsergés hallatszik*).

ANNA (*a másik teremből*). — Mind elrepültek!

BÉLA. — Imrét szereti Jézus úr!

KUNIGUNDA. — Kedvéért föltámasztotta a madárkakat!

BÉLA. — Jertek Imréhez!

ANNA (*előre szalad*). — Imre, Imre, a madárkák mind elrepültek!

LEVENTE. — Imre, ne haragudj, Jézus úr megmutatta, hogy szeret téged. Többé egy madárkát sem parittyázok le!

IMRE (*kedvesen*). — Úgy legyen, atyámfia!

4. J E L E N E T

Előbbiek, JOLÁNTA.

JOLÁNTA (*ugrálva*). — Már én is készen vagyok a himezésemmel! A királyné asszony megengedte, hogy játszam veletek.

ANNA. — Ágnes nincs még készen?

JOLÁNTA. — Még nincs, elrontotta a himzését!

5. J E L E N E T

ÁGOTA, *s az előbbiek.*

ÁGOTA (*balról*). — Drága kicsinyeim, mit csináltok?

HEDVIG. — Játsszunk.

IMRE. — Jó, hogy itt vagy asszonynénénk! Beszélj el tovább Jézus úr születését! (*a gyermekek körülveszik őt*).

ANNA, JOLÁNTA. — Beszélj el, szívesen maghallgatjuk!

ÁGOTA. — Hozzátok ide az orsómat! (*Hedvig elhozza az orsót*).

ÁGOTA. — Üljetek körém! (*a gyermekek körülülik Ágotát*). Hol is hagytuk el? . . . Igen, . . . azon éjjel, mikor Jézus úr született, Betlehem közelében jámbor pásztorok virrasztottak nyájaiknál. Egyszerre nagy fényesség támadt, az úr anygala leszállt a mennyből. A pásztorok nagyon megijedtek. Az anygal bátorította őket: „Ne féljete, ma született nektek az Üdvözítő Dávid városában. Menjete, keresséte meg őt! Ez lesz a jel: talátoe egy gyermeket pólyába takarva, s jászolba fektetve. „És anygalok sokasága jöve, énekelték: Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embernek!” A pásztorok útrakeltek s megtalátoe a gyermeket anyjával, Máriával és imátoe őt.

LEVENTE. — Báránykát is vitte a pásztorok Jézus úrnak?

ÁGOTA. — Bizonyára.

JOLÁNTA. — Én vittem volna neki meleg takarót és megcsókoltam volna kis lábacsáját.

IMRE. — Én a szívemet adtam volna neki, és ott maradtam volna apródjának.

6. J E L E N E T

Előbbiek, GIZELLA, KAROLT.

(két apród jön előre s félrehúzza a függönyt).

GIZELLA *(mindnyájan fölállnak s meghajolnak a királyné felé).* — Hoztam egy kis vadvirágot, *(Karoltot kézenfogva vezeti)* tanítsátok meg Jézus urat szeretni *(Karolt a királyné palástja alá bujlik).* Gyermekekem ne félj! Hedvig, vedd pártfogásodba *(Karolt félve előbujik).*

HEDVIG *(megfogja Karolt kezét).* — Mi a neved, testvérem?

KAROLT. — Karolt.

ENDRE. — Leányzó, de csúnya pogány neved van!

GIZELLA. — Endre! *(korholva)* Játsszatok vele! Ágota, hol a himzésem? *(Ágota elhozza).* Majd megtanítjuk Karoltot is himezni *(Gizella és Ágota a háttérben dolgoznak).*

HEDVIG. — Karolt, tudod a liliumjátékot?

KAROLT. — Nem. Én csak táncolni tudok, így ni! *(pereg lábujjhegyen).* Tudok nagyokat ugrani! *(Ugrik egyet).* A gyerekek Imre kivételével nevetik őt. Tudok lovagolni. A szőrin megülöm a pejparipám.

HEDVIG. — Gyere Karolt, megtanítunk a liliumjátéokra! Imre, Endre jertek! *(mind körbeállnak).*

HEDVIG. — Jolánta, állj be a körbe!

MIND *(énekelik).* —

Fehér liliumszál, fehér liliumszál,
Hej, ugorj a Dunába!

Lázár vedd fel lábad,
 Támaszd meg oldalad,
 Fésülködjél meg,
 Mosakodjál meg,
 Hej, törülközzél meg

(Ismert népies gyermekjáték. Annak a gyermeknek, aki a körben áll, azt kell csinálni, amit a többi énekel. Pl. mikor éneklük, hogy ugorj a Dunába, a körbenálló ugrik egyett stb. Annak kell a körbe beállania, akibe az előző körbenálló beletörölközött).

APRÓD *(balról jelenti, hogy jön a király. A gyermekek a játékot abbahagyják).* — A király úr! *(a bennlevők mélyen meghajolnak a király előtt).*

7. J E L E N E T

ISTVÁN, *s az előbbiek.*

ISTVÁN. — Dicsérjük az Urat, atyámfiak! Gellért atya nemsokára jön, én is meghallgatom az oktatást *(Karolt egy pillanat alatt a királyné palástjába bujik).*

ENDRE. — Bátyámuram, nézd azt a vad leányzót! Nem mer szembenézni veled, bizonyára rossz fát tett a tűzre!

ISTVÁN *(szeliden).* — Karolt, ne félj tőlem! Nézz a szemembe! *(Karolt kidugja a fejét).*

KAROLT. — Félek tőled, mert azt mondják, kegyetlen vagy! Te üzted el Bajna apámat!

ISTVÁN *(elkomorodik).* — Gyermekek, atyádat én nem bántottam, ő fordult el tőlem!

KAROLT *(haragosan).* — Mert kívántad, hogy hagyja faképnél az öregistent! Engem is elhozattál az ő várából. Nem leszek soha keresztény! Vissza sző-

köm, és a táltossal rád olvastatom Ukkó isten haragját!

BÉLA (*megragadja Karoltot*). — Te kis boszorkány, tudod kivel beszélsz? Rögtön kirázom a lelkedet! (*megrázza a leányt*).

KAROLT. — Vigyázz, mert megkarmollak!

IMRE (*szeretettel*). — Karolt, mi szeretünk téged, imádkozom Jézus úrhoz, légy az ő szelíd báránycájája!

KAROLT. — Szelíd szavad jól esik szívemnek, csak te beszélj hozzám!

IMRE. — Jöjj atyámhoz, hadd jelölje meg homlokodat a kereszt jelével!

KAROLT. — De nem fog bántani?

IMRE. — Tekints jószágos arcára! Gonoszság néz ki szeméből? (*Istvánhoz viszi Karoltot*).

KAROLT. — Itt vagyok, de ne verj meg!

ISTVÁN (*szelíden mosolyog, megjelöli a kislány homlokát kereszttel*). — Áldjon meg téged a mi urunk, Jézus! Szeresd őt Karolt, anyádasszony is keresztény volt.

KAROLT. — Apámuram is megkeresztelkedett, de azért az öregistennek áldoz!

8. J E L E N E T

GELLÉRT, APRÓD, *előbbieik*.

APRÓD (*jelenti balról*). — Tisztelendő Gellért atya! (*apród el*).

GELLÉRT. — Dicsértessék Jézus úr neve!

ISTVÁN. — Mindörökké! Foglalj helyet tisztelendő atya, vártunk rád (*Gellért, István közelébe ül*).

KAROLT. — Ez az ember varázsolt el engem. Ő hozott el engem anyám halála után apám várából.

ENDRE. — Tisztelendő atya, ez a leányzó nagyon haragszik reád, még pogány!

IMRE. — Ugye atyám, Karolt fog szolgálni Jézus úrnak?

GELLÉRT. — Még pogány a vére, de mihamar meghajtja fejét a kereszttel. Jézus úr választott virága lesz!

IMRE. — Karolt, jöjj tehát közénk, hallgasd meg Isten igéjét! Atyám, áldd meg őt!

KAROLT (*Gellért elé áll*).

GELLÉRT (*megjelöli homlokát a kereszttel*). — Jézus úr áldjon meg s a Boldogasszony vegyen pártfogásába! (*néhány pillanatig csend*). Atyámfiaink, Jézus úr nagyot cselékedett értünk, fölálodta magát a kereszten, hogy kimentsen bennünket az ördög rabságából, s bevigyen minket a boldogság országába. Illő és méltó tehát, hogy mi is nagyot műveljünk érte!

HEDVIG. — Én hirdetni fogom a keresztény vallást!

ENDRE (*megvetéssel*). — Leányzó vagy, az a tisztelendő atyák dolga!

GELLÉRT. — Hedvig jól beszél, egy nagy nemzet anyja lesz, és sokakat térít majd Krisztushoz!

IMRE. — Atyám, én mi nagyot tegyek?

GELLÉRT. — Fiam, majd ha nagyobb leszel, fogod hallani az úr szavát; bizony mondom neked, a szívedet kívánja tőled!

IMRE (*lelkesen*). — Odaadom, mindent odaadok! Jézus úr apródja vagyok!

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS.

Szintér; a veszprémvölgyi monostor kapuja. A kapu állhat oldalt, vagy szembe is a nézőtérrel.

1. J E L E N E T

IMRE, GYÖRGY *apród.*

GYÖRGY (*Imrével kijön a kapun*). — Hercegem, majd meggyulladt a fejed, az egész templom égi fényben tündökölt!

IMRE (*ijedten*). — Mit láttál? Beszélj!

GYÖRGY. — Te imádkozál, s szavad úgy szállt a mennybe, mint a tavaszi fuvallat! Kérted Jézus urat, adná tudtodra, mi nagyot tehetnél érte! S akkor hirtelen égi tűz szállott fejedre! Titokzatos szívetrázó hang hallatszott a magasból: „Én jó apródom, nagyobbat nem tehetsz, mintha nekem adod tested-lelked tisztaságát! Te arra azt felelted: „Odaadom, mindent odaadok“. Az Úr szava tovább hallatszott: „Lovagom leszel tehát, hófehér lilium lesz a fegyvered!“ . . . Ezután már nem hallottam semmit, elnyomott hirtelen az álom. Mintha láthatatlan kéz altatott volna el. Te keltettél fel, uram. Az egész éjszakát átímádkoztad, nézd, a hajnal már lebegteti szárnyát!

IMRE. — Testvér, arról, amit láttál és hallottál ez éjjel, egy szót se szólj senkinek!

GYÖRGY. — De hercegem!

IMRE. — Add kezed s ígérd meg Jézus úr nevében, hogy még atyámfiaiinak sem mondd el!

GYÖRGY (*kezet nyujt*). — Uram vagy, szavad parancs nekem (*hangos beszéd hallatszik*).

2. J E L E N E T

PARASZTASSZONY *s az előbbieik.*

PARASZTASSZONY. — A templom biztosan nyitva van. Imre királyfi hajnalig szokott imádkozni. Talán még itt találjuk. Tegnap is meggyógyított egy beteg asszonyt (*kijön a színre. Meglátja Imrét, leborul előtte*). Nagyságos királyfi, ismerlek ékes arcodról. Tudom, hogy Jézus úr malasztja veled van (*ekkor négy leány beteg asszonyt hoz saroglyán a színre*).

3. J E L E N E T

LÁNYOK, BETEG ASSZONY *s az előbbieik.*

PARASZTASSZONY. — Jelöld meg e szegény betegnek a homlokát, nézd, nyolc gyermeke van, szűkségük van az édesanyára!

IMRE (*odalép a beteghez*). — Nénémasszony, hiszel-e az igaz Istenben?

BETEG ASSZONY. — Hiszek uram.

IMRE (*halkan imádkozik. Megjelöli a beteg homlokát kereszttel*). — Áldjon meg téged Jézus úr!

BETEG ASSZONY (*fölsikolt*). — Titokzatos erő árad szét tagjaimban! Meggyógyultam! Előbb még súlyos nyavalya nehezedett rám! (*fölugrik fekvőhelyéről*). Imre királyfi, áldjon meg téged Jézus úr s az ő szent Anyja! (*meg akarja Imre lábát csókolni*).

IMRE. — Ne hálálkodj nekem, menj a templomba jó asszony, dicsérd Jézus urat!

BETEG ASSZONY. — Jertek atyámfiái, köszönjük meg az Úrnak nagy jóságát! (*mind bemennek a templomba, a lányok az ajtó előtt hagyják a saroglyát*).

4. J E L E N E T

Egy POLGÁRASSZONY, két VITÉZ, IMRE, GYÖRGY.

(*A közelből sikoltás hallatszik*).

POLGÁRASSZONY (*kirohan a színre, s összerogy Imre lába előtt*). — Mentsetek meg!

1. VITÉZ. — Az Úr napján nem ment el a szentegyházba!

2. VITÉZ. — Vigyük a várispánhoz!

IMRE. — Megálljatok!

VITÉZEK (*megismerik Imrét*). — Imre herceg!

IMRE. — Asszony, miért nem mentél ünnepnapon templomba?

POLGÁRASSZONY (*sírva*). — Uram, beteg volt a kis gyermekem, ápoltam őt, nem hagyhattam magára!

IMRE. — Vitézek, ennek az asszonynak mentsége van, ne bántsátok!

1. VITÉZ. — De uram, a várispán parancsolta, hogy fogjuk el.

IMRE. — Mondjátok a várispánnak, Imre herceg szabadon bocsátotta Jézus úr nevében!

2. VITÉZ. — Igen, uram (*jobbra el*).

5. J E L E N E T

IMRE, GYÖRGY, POLGÁRASSZONY.

IMRE. — Jó asszony, menj haza nyugodtan, nem lesz semmi bajod!

POLGÁRASSZONY. — Uram, mivel háláljam meg nagy jószágodat?

IMRE. — Teljesítsd az Úr akaratát, és térítsd meg férjedet az igaz Istennek!

POLGÁRASSZONY (*megrendülve*). — Uram, szent ember vagy, rajtam kívül senki sem tudja, hogy férjem titokban az öregistennek áldoz!

IMRE. — Imádkozzál érte a Boldogasszony oltáránál!

POLGÁRASSZONY. — Igen, uram! (*bemegy a templomba*).

6. J E L E N E T

IMRE, GYÖRGY.

IMRE (*hálásan néz az égre*). — Köszönöm uram, hogy jót tehetek mással.

GYÖRGY (*Imre lábához borul*). — Hercegem, az Isten szentje vagy, nagy dolgokat cselekszik veled!

IMRE. — Állj fel! Dicsérd az Istent! Menjünk jó vitéz!
A monostorban várnak reánk! (*balra el*).

7. J E I. E N E T

Álruhás koldusasszony, zárándokruhába öltözött pogány magyarok.

DORKA (*benéz a templomba s visszaszól társainak*). —
Jertek, még nem késtünk el. Egy lélek sincs a templomban (*a zárándokruhába öltözött vitézek is bejönnek a színre*).

HUBA. — Biztos vagy Dorka abban, hogy a királyné egyedül jön a lányokkal?

DORKA. — Olyan biztos, mint ahogy itt állok. Három nap óta figyelem őket.

KEVE (*Bajnához*). — Akkor sikerül a dolog, uram!

BAJNA. — Türelmetlenül várom a napot, mikor az én Karoltomat megláthatom. Jaj lesz Gizellának, ha nyomorékká tette, mint ahogy mondják!

ETHE. — Uram, mit csináljunk a királynéval s a többi lánnyal?

BAJNA. — Ha sikoltoznák, betömiték a szájukat!

BEKE (*kémlél*). — Alighanem jönnek. Bekanyarodtak az úton.

BAJNA. — Vitézek, óvatosan! Dorka alamizsnáért könyörög. Én villámgyorsan kiragadom a lányomat, s mint a szélvész, lóra kapunk. Ethe, a paripákat fölnyergelted?

ETHE. — Igen, uram.

KEVE. — Itt vannak.

DORKA. — Ők azok. Csak hárman vannak.

BAJNA. — Segíts, öregisten.

8. J E L E N E T

GIZELLA, HEDVIG, KAROLT, *kit már ERZSÉBET-nek hívnak, előbbiek.*

DORKA (*királyné elé térdel*). — Nagyasszony, segíts rajtam, szegény özvegy vagyok, sok gyermekem van.

GIZELLA. — A szent zsolozsma után jöjj a kolostorba! Mindennel ellátlak! És titeket is, jó zarándokok!

BAJNA (*hirtelen megragadja Erzsébetet*). — Lányom, viszlek!

ERZSÉBET. — Apám! (*sikolt*).

GIZELLA. — Úgy, ti nem vagytok zarándokok?

BAJNA. — Vitézek, tömjétek be a másik két asszony száját!

ERZSÉBET (*odaroohan*). — A királynét ne bánts! (*mind a két lány átkarolja Gizellát*).

BAJNA. — Senkit sem bántunk, lányom, csak te jöjj haza! Búsulok utánad. Látom, szép nagy lány lett belőled.

DORKA (*csókolgatja Erzsébet kezét*). — Drága virág-szálam, ráismersz öreg dajkádra? Jöjj haza, hív a puszta.

ERZSÉBET. — Jó Dorka, nem mehetek, keresztény vagyok.

BAJNA (*dühösen*). — Fogjátok meg őt, vitézek! (*a vitézek megragadják Erzsébetet*).

IMRE (*jobbról*). — Mi történik itt?

ERZSÉBET. — Imre, ments meg, apám haza akar vinni!

IMRE (*Bajnához*). — Bátyám, a te lányod már keresztény, ne vidd udvarházadba.

BAJNA. — Te vagy az, jámbor öcsém? Csak azért is elviszem, ne pártold!

IMRE (*határozottan*). — A lány itt marad! Ne harcolj Jézus úrral! Ne vondd magadra még jobban haragját!

ERZSÉBET. — Apám, én nem akarok veled menni.

BAJNA. — Vitézek, ragadjátok meg ezeket itt! (*a vitézek rájuk rontanak*).

IMRE. — Jézus úr nevében parancsolom, ne merjetek hozzánk nyulni!

ETHE. — Megmerevedett a karom! (*a vitézek megijednek*).

BEKE. — Nekem is!

BAJNA (*karja is lehanyatlik*). — Öcsém, titokzatos erő lakozik benned. Látom, hogy Isten embere vagy! Lemondok lányomról.

ERZSÉBET (*könyörögve*). — Apám, térj Jézus úrhoz! Nézd, én boldog vagyok, hogy neki szolgálhatok!

BAJNA. — Ilyen öreg csontban, mint én, Jézustoknak nem telik kedve. Későn van már.

IMRE. — Bátyám, nincs későn, Jézus vár.

BAJNA (*szomorúan*). — Az öregisten áldjon, lányom! Látom, hogy jól bánnak veled. Ha csak egy hajszálad is meggörbülne, üzenj öreg apádnak!

DORKA (*sírva*). — Karolt, Karolt gyere haza!

BAJNA. — Vitézek el! (*Bajnáék eltűnnek jobbra*).

9. J E L E N E T

GIZELLA, HEDVIG, ERZSÉBET, IMRE.

ERZSÉBET (*sírva*). — Imre, könyörögj pogány atyáért Jézus úrhoz!

IMRE. — Húgom, amit ígértél neki, tedd hamar!
 ERZSÉBET (*megrendülve*). — Ki vagy te, hogy belátsz a szívekbe?
 IMRE (*szerényen*). — Jézus úr lilomos lovagja (*be-
 mennek a templomba*).

10. J E L E N E T

HUNGÁRIA *s a* 6 MAGYAR LEÁNY.

HUNGÁRIA (*balról a leányokkal*). — Íme, láttatok lilomos Imre életét, utánozzátok őt, s felépül újból Nagymagyarország!

Jámborság, tisztaság, szeretet
 Hassa át a gyermekí szívet.

BÖSKE. — Jól mondod, Hungária anyánk,
 Így épül fel újból szép hazánk!

MÁRIA. — Azért is megígérjük neked,
 Erénnyel díszítjük szívünket.

FÜGGÖNY.

ÉLŐKÉP.

MAGYAR LÁNYOK HÓDOLATA SZENT IMRÉNEK.

HUNGÁRIA a szintéren baloldalt áll, a magasba Imrére mutat. Úgy álljon, hogy alakját jól lássa a közönség. IMRE a közepen, a magasban áll, kezében liliomot tart. Előtte félkörben magyarruhás leányok térdelnek, kezükben liliom. Imre felé tartják. Mindannyian féloldalt térdelnek; egyesek állhatnak is, úgy ahogy a kép kívánja.

Az élőkép olatt a kar énekelhet Szent Imre énekét. A megvilágításhoz legszebb a piros, a kék és a sárga fény.

A KIADÓ MINDEN JOGOT FENNTART.

Az előadás joga **5** példány megvételével szerezhető meg a
Szalézi Művek Központjánál, Rákospalota.

ÁRA 1 PENGŐ